

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

NOCES I DADES

Sembla que casar-se és o hauria de ser un acte de gran significat en la vida d'una persona. Almenys, segons els hàbits fins ara vinculats amb la forma en què els individus organitzem el que en podríem dir la legalitat de les relacions privades entre uns i altres. Per obvi, és la base majoritària com s'han anat estructurant les famílies clàssiques fins que en temps recents han anat apareixent les noves fórmules de famílies monoparentals, els enllaços entre persones del mateix sexe i hauríem de veure quines altres propostes ens presenta el futur que ara no podem imaginar o preveure. Actualment, les unions homosexuals només representen el 3% del total.

Casar-se no és obligatori per compartir la vida, però segueix sent una opció força majoritària per establir-se en parella. El l'Institut d'Estadística de Catalunya acaba de fer públic un estudi per comarques sobre quants, com i amb qui es casen els catalans. Les dades sempre passen per sobre de les opinions. Són en general irrefutables i difícils de contrarestar. A tot el Principat els registres recullen un descens dels casaments entre homes, una pujada entre els de dones i en els que hi ha un contraent estranger o dos. El fenomen imparable és la caiguda contínua dels casaments catòlics. Els estaments eclesiàstics estan perdent cada any la centralitat en aquesta cerimònia que tenien no fa tant.

A casa nostra i contràriament al que es podria pensar, a Solsona lideren en aspectes que podríem considerar ben revolucionaris respecte de les mitjanes catalanes i les seves tendències. És la comarca on es casen més que a qualsevol altre lloc, lideren les xifres relatives de casaments. Han pujat el 40%. I ho fan més que enlloc amb i entre estrangers. En el passat destacaven els concos que no eren capaços de trobar muller, havent-se organitzat fins i tot algunes caravanes de dones disponibles a comprometre's. Val a dir que aquestes trobades foren una moda per tot el Pirineu quan buscar núvia per Internet no era possible perquè no s'havia inventat. Al Solsonès i al Berguedà només una de cada deu parelles passen

per l'església. Poca broma. L'opció catòlica està molt per sota de la mitjana general. Sembla que per aquí la gent s'ha descregut molt més de l'opció religiosa per unir-se que en zones urbanes, més poblades i en teoria més obertes. Contradiu el que es podria pensar segons els tòpics i creences habituals. I a la capital solsonina, amb el palau episcopal presidint la ciutat amb tota la seva potència, posa encara més de manifest aquest cruixit social que tenen. Les esglésies s'han anat buidant de fidels. Ara en van sortint rituals com el que ens ocupa, les nocces. Malgrat que pretenen mantenir la seva condició central en la nostra societat, els números els indiquen el camí dret cap a la marginalitat amb una generació

més. I de fet, fan com els partits polítics clàssics o vells. En lloc de fer un proselitisme ben entès i mirar d'ampliar o recuperar la seva base de creients i sobretot de practicants, se centren a tancar files amb pors i atavismes per consolidar els més convençuts amb propostes del tot tradicionals i clàssiques. La conseqüència és que tant els uns com els altres tenen entre els seus simpatitzants (els partits) i els seus feligresos (les esglésies) uns grups d'edat avançada que no faran altra cosa que reduir-se. La seva força econòmica i mediàtica es contraposa amb el creixent desinterès de la societat, però els permet estar sobrerrepresentats i mantenir un statu quo que ja no els correspon. Dades i biologia els marquen el seu nou lloc.

XUT A PALS

Adam Majó Garriga

MILITANT DE LA CUP

QUAN ELS ESDEVENIMENTS ES PRECIPITIN

En la teoria revolucionària clàssica, quan un moviment encara no està en condicions de prendre el poder o d'iniciar una ofensiva, es diu que està en una fase prèvia d'«acumulació de forces». Sovint, però, partits i organitzacions es reclamen en aquesta fase per emascarar les pròpies mancances i fracassos, per no admetre la incapacitat d'incidir socialment i de connectar amb els anhels del poble al qual pretenien representar. A vegades, però, la teoria es compleix i l'acumulació de forces és real. És el cas de l'independentisme els darrers 30 anys i, de manera més accelerada, els darrers 10. A cada No de l'estat (a

les seleccions esportives, a l'Estadut, al model escolar, al català a Europa, al pacte fiscal, al dret a decidir, al referèndum, a invertir en Rodalies, a la independència...) uns quants milers d'habitants d'aquest racó de món han decidit que ja en tenien prou, que no volien continuar sent súbdits del Regne d'Espanya. Tant és així que una proposta –la independència– que l'any 1985 reunia poquíssims milers de persones al carrer i no comptava amb gairebé cap representant a les institucions públiques, ara, 30 anys més tard, convoca milions de persones, té milers de regidors i regidores i majoria clara d'escons al Parlament. La primera conseqüència d'aquest

canvi en la correlació de forces és que des dels lideratges diversos ja no es pot dir allò que tant havíem sentit en el passat: «no podem anar més enllà perquè la gent no ens seguiria». Ara, aquests 72 diputats i diputades senten l'alè al clatell de 2 milions de persones que els exigeixen seguir fent passes endavant malgrat les portes tancades que planteja l'estat. Caldrà, ja ningú no ho dubta, esbotzar la porta o construir-ne una de nova que ens permeti sortir del clos en què s'ha convertit el marc legal votat per molts dels nostres pares i avis l'any 78, sota el xantatge del retorn a la dictadura. D'això va o hauria d'anar la legislatura que està a punt de començar, de

construir un marc jurídic que ens permeti substituir l'actual, de forma programada i calendaritzada, sí, però irreversible i a curt/mitjà termini (18 mesos). Ara bé, en aquesta mena de processos no sempre les coses surten com s'han acordat a les reunions. De fet, quasi mai surten exactament així perquè és impossible preveure amb certesa els moviments de l'adversari, l'actitud dels nombrosos altres agents afectats i, no menys important, el paper que hi jugarà l'atzar i els imponderables. La història és plena d'esdeveniments aparentment menors que de sobte desencadenen processos que feia temps que es gestaven. Un petit augment del preu

del pa, l'assalt a una presó per alliberar-ne els presos, la negativa d'una dona a seure en un determinat seient del bus o el llançament al mar d'unes caixes de te en protesta per uns impostos considerats excessius són alguns dels fets que han iniciat revolucions de gran abast. L'estratègia de l'estat és la contenció, aturar el procés utilitzant el mínims mitjans possibles. Ara bé, un excés de zel d'un funcionari, un jutge amb ganes de protagonisme, un accident fortuït o un incident provocat poden espatllar els guions d'uns i altres i precipitar els esdeveniments. Caldrà, aleshores, que siguem capaços d'improvisar, de tirar pel dret, d'aprofitar l'escletxa i de sortir al carrer. La festa pot començar en qualsevol moment, estigueu alerta.

Trau
de Guillem Albà
dijous, 5 de novembre - 21h
Sala Petita

ORGANITZA	AMB EL SUPORT DE
PATROCINA	

entrades
kursaal.cat
938723636